

9 Junio, 2017

Can Mario retroba l'obra íntima i honesta de Furriols

■ El Museu d'Escultura de la Fundació Vila Casas exposa una vuitantena de peces d'un artista que ha treballat al marge dels circuits ■ La programació es completa amb Lluís Carulla i Víctor Dolz

'Vuit avions' (2002), una peça de Joan Furriols feta amb espuma, plàstic, fusta, cargols i pigments, a l'exposició de Palafrugell ■ ACN

E.V.
PALAFRUGELL

Anna Llopis, la comissària de l'exposició que Can Mario de Palafrugell dedica a Joan Furriols (Vic, 1937), es va referir ahir més d'una vegada a l'honestetat i la coherència d'aquest artista que ha treballat des dels anys cinquanta al marge dels circuits comercials de l'art. Davant la seva obra, tots els atributs que se li acu-

dien tenien a veure amb qualitats de la mateixa família: intimitat, subtilitat, recolliment, harmonia, serenitat. Potser perquè ja els conté en certa manera tots, l'exposició s'ha acabat titulant *Silenci*, que és el dels papers i els objectes de Furriols, peces que no parlotegen, que no enfatixen amb confuses associacions abstractes i hermètiques. Al contrari, la seva obra és tan clara que aspira a una mena de

transparència no gaire habitual en les pràctiques dels artistes conceptuals, que sovint ofeguen la materialitat de l'obra en el bany untuós del seu propi discurs. Els claus de Furriols són claus, els rellotges són rellotges i els taps de suro són taps de suro. No hi ha engany. Cada objecte respon de si mateix sense haver d'investir-se de cap altra autoritat prestada. En aquesta manera de procedir, recorda bas-

tant la poesia visual de Joan Brossa, el seu teatre d'objectes, però a Furriols li agrada tenyir les seves composicions d'un to de cendra, com si els hagués salvat de les ruïnes d'alguna casa cremada i, en acabat, s'hagués posat a jugar amb ells com una criatura amb un tresor de joguines trencades.

Joan Furriols també se sent temptat de fer dir als seus objectes coses inesperades, contraposant-los

entre ells, dislocant-ne la lògica, capgirant realitats amb "una subtils colpidora", com va definir-ho Anna Llopis. No són mai objectes prestigiosos, sinó quotidians, pròxims, reaprofitats, com els claus que agafava de la ferreteria familiar on treballava per incorporar-los al collage d'un peu adolorit, o les sabatetes ficades dins un barret de copa, o les paperines amb grava a dins, o els tacs d'esponja amb els

quals construeix un paisatge volcànic per a un camió de joguet, o el tros de motllura que a penes pot emmarcar una vella foto de família. "A partir de l'objecte trobat, de la deixalla o d'allò que ja no ens és útil, genera figures que evocuen el record, metàfores, ironies o interrogacions", explica Llopis d'aquest artista que va començar pintant, als anys cinquanta, fins que va decidir replugar-se i defugir el món de les galeries per treballar lluny dels camins fressats. No és estrany que per a molts Furriols hagi estat, en l'última dècada,

La data

10.06.17

és el dia que s'inauguren les exposicions de la nova temporada a Can Mario de Palafrugell, a partir de les 19.30 h

una espècie de descobriment tardà que Can Mario retroba en aquesta exposició fins al 26 de novembre.

La temporada del Museu d'Escultura de la Fundació Vila Casas es completa amb dues exposicions més. A *En moviment II*, Lluís Carulla (Barcelona, 1974) aprofundeix en els jocs òptics que va presentar el setembre del 2016 a la galeria Cadaqués, ara amb noves peces de ferro pintat que es posen en moviment al voltant d'un eix que les fa girar com una roda de la fortuna. Per la seva banda, Víctor Dolz (Begur, 1945) explora, a *Resolució extrema*, el dolor per la pèrdua d'un amic en un retrat que desplega en forma de tríplic sense estalviar la cara fosca de la mort i en un llenguatge molt carnal. ■